

מסורת הש"ס

(א) ויהי דמחא (ב) פתחיה ק"י (ג) מיר סה: (ד) כמנחם עה: פתחיה ס: ויהי ית. נעשה פיר מ"ה (ז) [גישן סט: כ"ב נה: (ח) [גישן ל"ג פ"ה: (י) [גישן ה"ה: (יא) וסדר נקט מל הפיר מ"ג ר"ל (יב) [מנחם ספרה נעלה: (יג) [נס זה נס המוס' ד"ה אוקמינה ש"מס (ע"ג ע"ג

תורה אור השלם 1 עד אבוא אל מקדשי אל אבינה לאתריה: תהלים עג ה

הגהות הב"ח (א) ר"ש ד"ה דקא מנעל וכו' גיטין: כ"ב ע"ג ק"ז (ב) [גישן] כ"ב ע"ג ק"ז פ"ג (ג) [גישן] כ"ב ע"ג ק"ז ד"ה אנפקא: כ"ב ע"ג ק"ז כ"ב ע"ג: (ד) [גישן] ד"ה וקמינה בהדי הדדי למי תפיסה:

השוכר את הפועלים פרק שביעי בבא מציעא

ה"ג חכים איסקרי רבי לא אסקרי: (א) ספרא דאדם הראשון. שהראהו הקב"ה (ב) דור דור וסופרו דור דור ודוקשו דור דור ומכמו: רבי ורבי נפן סוף פסגה. כל זה כבוד לשם: סוף פסגה. סוף תנאים. עד ימיהן אמרו איש את דבריו צבית המדרש והיו תלמידים גורסים שמועה שמועה לצדה ולא היו מסכמות סדורות וסדר ווקצו על הסדר והס כללו האמור דורות שלפניהם וסדרו את המסכמות ואחריהם לא יוספו אלא מעט: סוף פוראס. סוף כל האמוראין. עד ימיהם לא היטה גמרה על הסדר אלא כשהיטה שאלה נשאלת בטעם המשנה צבית המדרש או שאלה על מעשה המאורע דין ממון או איסור והיתר כל אחד ואחד אומר טעמו ורבי אשי ורבינא סדירו שמועות אמוראין שלפניהם וקצבו על סדר המסכמות כל אחד ואחד אלא המשנה הראיה והשניה לה והקצבו קושיות שיש להשיב ופירוקים שראויים לתרץ הם והאמוראים שמהם וקצבו הכל בגמ' כגון איתיביה מימיבי ורמינהי איבעיא להו והמירויס שעליהן מה ששירו אותן שלפניהן ואותן שאמרו לפניהם הקושיות והמירויסן שעליהם לא קצבו בגמ' על סדר המסכמות והשנה סקדר רבי ונאו רב אשי ורבינא וקצבו: וסימנך עד אבוא אל מקדשי אל מקדשי סימנא דרב אשי. אבינה סימנא דרבינא. לאתריהם סימן סוף הוראה: רבא רב נחמני. בר פלוגתיה דרב יוסף: אבא שמדא נח נפשיה. מחמת אימת מלכות מת: דקא פכטל וכו'. שנקבצו אליו (א) גיטין ותשרי לשמוע דרשות של פסח ושל חגים וכשמבקשין שלוחי המלך לגבות המס גולגולת של כל מדש ומדש אינם נמלאים צנתייה: פריספאק. שלח: איקלט פריספאק. ללון צלוחו פונדק שהיה רבה נחמא זו: אשקיה סרין כפי ודליוה לסכא. ושנים הממונים על הווגות מוזקין את השומה וזנות וצני הציח לא נחוונו לך: אמרו לו. צני הסונדק לרבה מאי נעדי: נגודי מנגדי לי. ואם ייסקונו ניסוריס אגלה: וערקיה לכבא. סגר הדלת: פרק אשיסא. נפלה החומה: אגירדא דיקלא. על גזע דקל קאין: אס צברס קדמה לעשר לכן טמא. דשער לכן שפרת זו הוא סימן לטומאה כדכתיב ויקרא (י) והנה נספך שער לכן צנתייה: פסור. לפי מה שכתוב בתורה: גונדא. גדוד של פרשים שמבקשין אתרי: כפומבדיתא. והוא ראש ישיבה זה: מטללי. עושין אל צנתייה: דלי ועפא. גבה רוח סערה: אס דרפא. אתה אוהבו של רבה: רבי שמעון בן חלפתא כו'. משום דאירי צרישא דאגדתא צנעלי צבר נקט לה: ככרין דגירדא. אגדות של גירדא עשוי כשיעולין: למרי דיני. לנעלו של מעשה על דבריו לסותרו דקתי

פו.

(לעיל) ואיתס'. והא דמוניהו לעיניה דהו ממרן לפי שערין היה ניכר אי נמי לאחר זמן סיפר לו כך: אוקמינהו (א) לפני התיבה. שלשמן כדלרש נדרשם (ב) צדמתיית צבור יורדין לפני המינה שלשה כדכתיב (שמות ח) ודי משה כבדים וזהו חזון וגו': (א) אחתינהו צריבי חייא ובניו. ואע"ג דתני במגילה (דף כד: ושם ד"ה כשחלה) אין מורדין לפני המינה לא תלמידי חייא ולא תלמידי בית שאן שרין לאלפין עינין ולעיינין אלפין ור' חייא לא היה יכול לומר ותיבתי כדלמר הסה"מ היכא דלפטר צלחתי הכל לא היה אפשר צלחתי: רבי שמעון בן חלפתא בע"ל בשר הוה. משום ר' אלעזר בר' שמעון דהוה בעל בשר נקט נמי האי עובדא ומה שהמתין עד כאן לפי שכל דבר דזקוק לחזירו עד כאן: דאי אמר צהו קרימו ואייתי צבו אמרו ציה צא. פי' אי אמר קדימו להשיב מעלות השחר דלייתי לכו ריפתא ונפקא ולא תמנעו ממלאכתם אמרי ליה לא אלא בהנך החמה נאכל ואח"כ נעשה מלאכתנו ואית ספרים דגרסי דלי אמרי להו קדימו ואתי צנתייכו אמרי ליה לא וה"פ פועלין היה להם לאכול ריפתא או אנפקא צנתיי של בעה"ב קודם שיעשו מלאכה ואם אמר להם אל תמנעו אלא לכו עמה צנדה כל זמן שאין המלאכה מומן ושם אביא לכם ריפתא ואנפקא אמרי ליה לא אלא עמה נאכל צבית וכן לגירסא ראשונה יש לפרש כן: נחאין

עין משפט
נר מצוה
ח א מ"י פ"ג מהלכות
טומאת צרעם ה"ו
סג ע"ג ר"ל:
ב ב מ"י ט"ז הלכה ט:

מוסף רש"י
אם בהרת קדמה לשער
לבן טמא. והכל מביב
קרא שער לכן צנתייה
(מחובות ע"ה) לשער לכן
משינו טומאה וצנעו
שקדמתו צנתייה. דכתיב
והנה נספך לכן צנתייה (נדה
י"ט.). ספק. אס זה קדמ אס
זה קדם (סנהדרין י"ט.).
אנפקא. וזה רכשתי וכן
סס הכלי (גיטין ט"ז.).

חכים יתקרי ורבי לא יתקרי ואסו דרבי על ידו תהא רבי ור' נתן סוף משנה רב אשי ורבינא סוף הוראה וסימנך יעד אבוא אל מקדשי אל אבינה לאתריהם אמר רב כהנא אישתיי לי רב חמא בר ברתיה (א) דחסא רבה בר נחמני אגב שמדא נח נפשיה אכלו ביה קורצא בי מלכא אמרו איכא חד גברא ביהודאי דקא מבטל תריסר אלפי גברי מישראל ירחא בקייטא וירחא בסתוא מכרנא דמלכא שדרו פריסתקא דמלכא בתריה ולא אשכחיה ערק ואול מפומבדיתא לאקרא מאקרא לאגמא ומאגמא לשחין ומשוחין לצריפא ומצריפא לעינא דמים ומעינא דמים לפומבדיתא בפומבדיתא אשכחיה איקלע פריסתקא דמלכא לההוא אושפיוא דרבה (א) קריבו תכא קמיה ואשקוהו תרי כסי ודליוה לתכא מקמיה הדר פרצופיה לאחוריה אמרו ליה מאי נעביד ליה גברא דמלכא הוא אמר להו קריבו תכא לקמיה ואשקוהו חד כסא ודליוהו לתכא מקמיה ולתסי עבדו ליה הכי ואתסי אמר מידע ידענא דגברא דקא בעינא תכא הוא בחיש אבתריה ואשכחיה אמר אולינא מהא אי מקטל קטלו לההוא גברא לא מגלינא ואי נגדיי מנגדין ליה מגלינא אתיוהו לקמיה עייליה לאדרונא וטרקיה לכבא באנפיה בעא רחמי פרק אשיתא ערק ואויל לאגמא הוה יתיב אגירדא דדקלא וקא גרים קא מיפליגי כמתיבתא דרקינא י"אם בהרת קודמת לשער לכן טמא ואם שער לכן קודם לבהרת טהור ספק הקב"ה אומר טהור וכולהו מתיבתא דרקינא אמרי י"טמא ואמרי מאן נוכח נוכח רבה בר נחמני דאמר רבה בר נחמני אני יחיד בנגעים אני יחיד באהלות שדרו שליחא בתריה לא הוה מצי מלאך המות למקרב ליה מרלא הוה קא פסיק פומיה מגרסיה אדהכי נשב זיקא ואויש בני קני סבר גונדא דפרשי הוא אמר תינח נפשיה דההוא גברא ולא ימסר בידא דמלכותא כי הוה קא גיחא נפשיה אמר טהור טהור יצאת בת קול ואמרה אשריך רבה בר נחמני שגופך טהור ויצאתה נשמתך בטהור נפל פתקא מרקיעא בפומבדיתא רבה בר נחמני נתבקש בישיבה של מעלה נפקו אבוי ורבא וכולהו רבנן לאיעסוקי ביה לא הוה ידעי דוכתיה אזלו לאגמא חזו צפרי דמטללי וקיימי אמרי שמע מינה התם הוא ספרוהו תלתא יומי ותלתא לילותא נפל פתקא כל הפורש יהא בנידוי ספרוהו שבעה יומי נפל פתקא לכו לבייתכם לשלום ההוא יומא דנה נפשיה דלייה ועפא ודרי לההוא טייעא כי רכיב גמלא מהאי גיסא דנהר פפא ושדייה בוך גיסא אמר מאי האי אמרי ליה נח נפשיה דרבה בר נחמני אמר לפניו רבונו של עולם כולי עלמא דידך הוא ורבה בר נחמני דידך את דרבה ורבה דידך אמאי קא מחרבת ליה לעלמא נח ועפא רבי שמעון בן חלפתא בעל בשר הוה יומא חד הוה חמימא ליה הוה סליק ויחיב אשינא דטורא אמר לה לברתיה בתי הניפי עלי במניפא ואני אתן לך ככרין דגירדא נשכא זיקא אמר כמה ככרין דגירדא למרי דיכי: הכל כמנהג המדינה וכו': הכל לאתויי מאי לאתויי באתרא דנהיגי מוכרן ריפתא ומשתה (א) אנפקא דאי אמר להו קדימו ואייתי לכו אמרו לו לא כל כמינדך: מעשה ברבן יוחנן בן מתיא שאמר לבנו צא ושכור וכו': מעשה לסתור חסורי מחסרא והכי קתני ואם פסק להן מוונות ריבה

רוח זה: (א) אנפקא. כלי מחזיק רכושית: מעשה לפסור. וכי דרך בני אדם להניח צרישא הכל כמנהג המדינה ומתא מעשה אפילו אתה עושה להם כסעודת שלמה כו': ריבה